

BĂIEȚII DE PE STRADA „PAL” CERCETARE ÎN GRĂDINA BOTANICĂ

S3 T5
L2

Aceasta este partea a cincea a poveștii.
Citește-o, apoi... recrează-o!

Cercetare în Grădina Botanică

Se mai auziră câteva scârțâituri, apoi o bubuitură anostă. Boka s-a trezit chiar în mijlocul unei grădini de legume. Nemecek trebuia să urce după el, urmat de Csónakos. Dar Csónakos a urcat mai întâi în salcâm; fiind un flăcău de la țară, a făcut acest lucru cu mai multă pricepere. Ceilalți doi, stând jos, îl întrebau mereu: „Vezi ceva?”

Pe un ton înăbușit, el a răspuns din vârful copacului:

„Nu prea mult. Este prea întuneric.”

„Vezi insula?”

„Da.”

„Cineva pe ea?”

Alert, Csónakos s-a legănat la dreapta și la stânga printre ramuri, încercând să descopere semne de viață în vecinătatea lagunei: „Nu pot vedea nimic pe insulă din cauza copacului și a tufişurilor ... dar pe pod ...” Aici a tăcut.

Urcând o ramură mai sus, a continuat: „Văd lucrurile destul de clar acum. Există două persoane pe pod.”

Boka a remarcat în liniște: „Ei sunt. Acestea sunt santinele de pe pod.”

Apoi crengile trosniră din nou; Csónakos coborâse din copac. Cei trei rămăseră tăcuți o vreme, meditănd la următorul pas. Apoi, se ghemuiră în spatele unui tufiş, astfel încât să nu fie văzuți, și au ținut o serioasă discuție în șoaptă.

„Cred că cel mai bine ar fi”, a spus Boka, „dacă am încerca să ajungem la acele vechi ruine furișându-ne de-a lungul acestor tufişuri de aici. Presupun că știți cu toții vechea cetate dărăpănată care este construită pe dealul din dreapta noastră.” Ceilalți doi au dat din cap afirmativ. „O putem face dacă mergem prudent, ghemuiți, din tufiş în tufiş tot drumul. Odată ajunși acolo, unul dintre noi se va urca în vârful dealului pentru a-și face o idee despre cum se prezintă terenul. Dacă nu există nimeni, ne vom târa pur și simplu pe burtă. Acea parte a dealului duce direct la lagună. Acolo ne putem ascunde printre ierburi; după aceea, putem decide ce să facem în continuare.”

Două perechi de ochi au fost îndreptate spre Boka. Csónakos și Nemecek au răspuns că fiecare cuvânt al său este la fel de sacru ca Evanghelia.

Boka a întrebat: „De acord?”

„Bine!” au dat din cap ceilalți doi.

„Ei bine, atunci, să mergem. Înainte! Doar urmăriți-mă în-de-aproape. Știu drumul, pe aici!”

În-ți notițe cu privire la informațiile importante din text!

Notițele pot fi sub formă de hartă mintală, tabel, desen, etc.

BĂIEȚII DE PE STRADA „PAL” CERCETARE ÎN GRĂDINA BOTANICĂ

S3 T5
 L2

**Aceasta este partea a cincea a poveștii.
 Citește-o, apoi... recrează-o!**

și Boka a început să se strecoare pe mâini și pe genunchi printre tufișurile joase. Abia când ceilalți i-au urmat exemplul, s-a auzit în depărtare un fluierăt strident.

„Suntem descoperiți!” spuse Nemeček și se ridică în picioare.

„Pune-te jos! Pune-te jos! Pe burtă!” a poruncit Boka și toți trei s-au întins pe burtă în iarbă.

Cu respirația ușoară, așteptau să vadă ce urmează. Fuseseră cu adevărat descoperiți?

Dar nu a venit nimeni. Vântul vuia printre copaci.

Boka a șoptit: „Nu este nimic”.

Dar tocmai atunci, un alt fluier pătrunzător a străbătut aerul. Din nou au așteptat, dar nu a apărut nimeni. Nemeček, tremurând la poalele unui tufiș, a vorbit:

„Ar trebui să ne uităm din copac.”

„Ai dreptate. Csónakos, ar fi bine să te sui acolo!”

Ca o pisică, Csónakos s-a urcat rapid în vârful salcâmului.

„Ce vezi?”

„Băieți care se mișcă pe pod ... acum sunt patru ... acum doi se întorc pe insulă.”

„Atunci totul este bine”, a spus Boka în largul său. ”Coboară. Aceste fluieri însemnau că paznicii schimbau garda ”.

Csónakos coboră din copac și cei trei continuă drumul, în patru labe, spre deal.

Tăcerea învăluia vastă și mistica Grădina Botanică la ceas de noapte. Toți vizitatorii plecaseră la bătaia unui clopot; rămânând doar cei pregătiți de luptă, așa cum erau acești trei tineri care, acum ghemuiți sub formă de bile, se furișau din tufă în tufă. Atât de importantă părea misiunea lor încât nu și-au vorbit între ei. Era clar că o doză de frică i-a cuprins. Au avut nevoie de un mare curaj pentru a cerceta baza bine echipată a Cămașilor Roșii, care se afla pe o insulă în mijlocul unei lagune, mai ales că podul de lemn, singura lor cale de acces, era cunoscută ca fiind puternic păzită.

Capitolul 3 (paginile 43-46)

„Acest binoclu aparține surorii lui Csele”, a spus el și i-a privit. Dar era destul de ușor să vezi mica insulă și cu ochiul liber. În jurul ei era laguna sclipitoare, în care creșteau tot felul de alge, iar malurile erau acoperite cu stuf și papură deasă. Departe, printre copacii de pe insulă, se observa un mic punct de lumină, la descoperirea căruia băieții au devenit serioși.

„Iată-i”, a spus Csónakos într-o șoptă răgușită.

Nemeček părea fascinat de lumină, căci a spus: „și ei au un felinar!”

Punctul strălucitor se deplasa pe toată insula, dispărând și reapărând în spatele tufișurilor și copacilor. Cineva plimba felinarul ici-colo.

BĂIEȚII DE PE STRADA „PAL” CERCETARE ÎN GRĂDINA BOTANICĂ

S3 T5
L2

Aceasta este partea a cincea a poveștii.
Citește-o și apoi... recrează-o!

„Cred”; a spus Boka, care nu și-a desprins o clipă ochii din binoclu, „că se pregătesc pentru ceva. Este fie exercițiul lor de seară ... fie ... ”
Deodată a tăcut.

„Ce este?”, au insistat ceilalți doi, neliniștiți.

„Dumnezeule mare”, a spus Boka, uitându-se încă prin binoclu, „băiatul care duce felinarul ... de ce, este ...”

”Continua! Cine e?”

„Cineva foarte cunoscut ... numai că eu nu ...”

A făcut un pas mai sus pentru a vedea mai bine, dar chiar atunci lumina felinarului a dispărut în spatele unui tufiș. Boka lăsa binoclu.

„A dispărut” a spus în liniște.

„Dar cine a fost?”

„Nu pot să-ți spun. Nu am văzut bine și tocmai când eram pe punctul de a-l vedea mai clar, a dispărut. Nu vreau să arunc suspiciuni pe nimeni până nu sunt sigur ... ”

„Sigur nu era unul dintre băieții noștri?”

În răspunsul președintelui s-a simțit regretul: „Cred că era”.

„De ce, este trădare!” strigă Csónakos, uitând pentru moment nevoia de liniște.

”Liniște! Când vom ajunge acolo vom ști totul. Până atunci va trebui să aveți răbdare ”.

Bineînțeles, acum erau împinși și de curiozitate. Boka a refuzat să spună cu cine semăna băiatul cu felinarul. Au încercat să ghicească, dar Boka i-a oprit, avertizându-i să nu învinuiască pe nimeni.

Agitați, s-au grăbit să coboare dealul apoi și-au continuat drumul în patru labe prin iarbă. Nu mai țineau seama de spinii, urzicile și pietricelele care le zgâriau mâinile. Se grăbeau, târându-se în tăcere din ce în ce mai aproape de malurile misterioase ale lagunei.

În cele din urmă au ajuns. Acum puteau să se ridice, pentru că tufișurile și stufărișul erau atât de înalte, încât trupurile lor mici erau ascunse vederii. Boka a dat noile ordine.

„Trebuie să fie vreo barcă pe undeva pe aici. Nemeček și cu mine vom căuta în dreapta, în timp ce tu, Csónakos, vei căuta barca de-a lungul malului stâng. Cel care o găsește îi va aștepta acolo pe ceilalți. ”

Au plecat în tăcere. Dar abia făcuseră câțiva pași când Boka a dat pest eo barcă ascunsă în stufăriș.

„Să așteptăm aici”, șopti el. Au așteptat ca Csónakos să înconjoare întreaga lagună pentru a reveni la ei. Între timp s-au întins pe pământ, uitându-se la stele; au ascultat cu atenție sunetele de pe insulă.

Nemeček dorea să facă ceva inteligent. „Eu lipesc urechea de pământ”, a spus el.

BĂIEȚII DE PE STRADA „PAL” CERCETARE ÎN GRĂDINA BOTANICĂ

S3 T5
 L2

Aceasta este partea a cincea a poveștii.
 Citește-o și apoi... recrează-o!

„Nu e cazul”, a spus Boka. „Nu este de folos pe acest terasament. Dar am putea auzi ceva ascultând mai aproape de suprafața apei. Am văzut pescari de-a lungul Dunării comunicând clar peste râu aplecându-se peste apă. Apa poartă vocea deosebit de bine noaptea.”

și s-au aplecat deasupra apei, dar nu reușeau să distingă nimic destul de inteligibil. Între timp, Csónakos a sosit, raportând cu tristețe: „Nu există nicio barcă nicăieri”.

„Nu-ți face griji”, a spus Nemeček consolându-l, „am găsit una”.

Așa că au coborât spre barcă.

„Ne urcăm în barcă?”

„Nu aici”, a spus Boka. „Mai întâi vom trage barca direct până la malul de vizavi de pod, astfel încât să fim departe de pod în cazul în care ne vor vedea. Vom vâsli în punctul cel mai îndepărtat de pod. Asta ne va oferi un avans bun dacă ar dori să alerge după noi”.

Cei doi îl admirau pentru înțelepciunea lui. Au mai prins curaj știind că șeful lor era un tip atât de isteț.

Acum șeful a vorbit din nou: „Cine are o bucată de sfoară?”

Csónakos avea. Buzunarele lui erau literalmente pline. Niciun bazar nu era mai bine aprovizionat cu tot felul de lucruri decât buzunarele Csónakos. În ele puteai găsi un cuțit, sfoară, cuie, chei, clante de alamă, cârpe, caiete, tirbușoane, și cine știe mai ce.

Csónakos scoase o bucată de sfoară pe care Boka o fixă de inelul de fier din fața bărcii. Cu ajutorul acestei sfori, au început să tragă cu precauție barca spre partea opusă a insulei, fiind atenți în același timp la ceea ce se întâmpla pe insulă. La sosirea la locul unde intenționau să urce în barca șubredă, au auzit din nou sunetul fluierului pe care îl auziseră mai înainte.

Dar de data aceasta nu s-au mai speriat. Știau că asta însemna doar că gardienii schimbau garda pe pod. Frica lor se diminuase cu atât mai mult cu cât se simțeau implicați în luptă. Acest lucru este valabil la fel și pentru soldații reali în lupta reală. Înainte de a se întâlni cu dușmanul, de obicei se sperie de la cel mai mic sunet. Dar după ce prima lovitură le-a trecut peste cap, aceștia devin curajoși și adesea iresponsabili, uitând că se grăbesc cu capul spre moarte.

Băieții s-au urcat în barcă. Boka a urcat primul, urmat de Csónakos.

Nemeček pășea nesigur în sus și în jos pe pământul noroios.

„Urcă”, a spus Csónakos încurajător.

BĂIEȚII DE PE STRADA „PAL” CERCETARE ÎN GRĂDINA BOTANICĂ

S3 T5
 L2

Aceasta este partea a cincea a poveștii.
 Citește-o, apoi... recrează-o!

„Vin” a spus Nemeček și, în entuziasmul lui, și-a pierdut echilibrul. Speriat, s-a ținut de o prăjină subțire de stuf și a căzut în apă. Era scufundat până la gât, dar nu îndrăznea să scoată niciun sunet. S-a cățărat repede pe mal cu apa curgându-i din haine și prăjina strâns în mână.

Csónakos nu-și putea reține hohotele; a izbucnit în râs: „Ai luat o gură de apă, scumpule?”

„Nu am luat”, a ripostat micuțul blond, fața lui arătînd încă speriată. Se scutura, ud și plin de noroi, palid de spaimă în timp ce se strecura în barcă.

„Habar n-aveam că o să fac baie azi”, a zis el în șoaptă.

Dar nu era timp de pierdut. Boka și Csónakos apucară vâslele și împinseră barca de la mal. Era o ambarcațiune grea și a cedat cu greu, lăsând în urmă laguna în liniște.

Capitolul 3 (paginile 50–54)